

عنوان مقاله:

بررسی الگوی معماری مسکونی پایدار در بافت قدیم شوشتر

محل انتشار:

اولین همایش ملی جغرافیا، شهرسازی و توسعه پایدار (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

اکرم معرف زاده - کارشناس ارشد، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شوشتر

محمد نقی زاده - استادیار، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات تهران

علیرضا قلی نژاد پیربازاری - عضو هیئت علمی، سازمان میراث فرهنگی

خلاصه مقاله:

در فرآیند شکل گیری معماری سنتی ایران، وجود اقلیم های گوناگون باعث شده که بافت و سیستم های ساختمانی متفاوت و سازگار با اقلیم ترویج یابند. به عبارتی لزوم تداوم مقابله با شرایط نامناسب محیط خارج و نیز دستیابی به اهداف معماری پایدار، استفاده از تجربیات ارزشمند نهفته در طراحی و ساخت ساختمان های پیشینیان را اجتناب ناپذیر می سازد. لذا در این مقاله سعی شده است، آموزه های معماری سنتی ایران در جهت رسیدن به معماری پایدار بررسی گردد. بدین منظور به صورت موردی به مطالعه ی بافت سنتی شوشتر پرداخته شده است. آنچه که به عنوان بافت قدیم شوشتر معرفی می شود مجموعه به هم پیوسته ای است از خانه های مسکونی، واحدهای تجاری، ابنیه عمومی و تک دانه های شاخص و قابل تأمل تاریخی که در بستری همگون قرار گرفته و ارتباطات فضایی و کالبدی، آنها را به صورت یک کل یکپارچه عرضه می کند. با نگاهی دوباره به این بافت می توان گفت این مجموعه علی رغم دارا بودن ویژگی های مختلف، سکونت را از یک طرف پایداری در معماری بنا را از طرف دیگر به عنوان اصلی ترین خصوصیت خود معرفی می کند. چنانچه تعدد دانه های مسکونی در این بافت و همچنین وجود واحدهای مسکونی تاریخی در آن گواهی بر این مسئله می باشد.

کلمات کلیدی:

بافت مسکونی، خانه، معماری مسکونی، معماری پایدار، بافت قدیم، شوشتر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/265933>

